

Τέλος αναφέρωμεν τὴν φωλεὴν χελιδό-  
νος τινὸς τῆς Ἰάδας καὶ Σουμάτρας, σα-  
λαγγάνης ὑπὸ τῶν ἐντοπίων καλου-  
μένης, ὅχι τόσο διὰ τὸ σχῆμα αὐτῆς,  
διότι τοῦτο εἶναι οἷον τὸ τῶν φωλεῶν τῶν  
λοιπῶν χελιδόνων, ἀλλὰ διότι κατέστη  
σημαντικὸν ἄρθρον ἐμπορίου. Τὴν φωλεὴν  
ταύτην κατασκευάζει ἡ σαλαγγάνη ζυμό-  
νουςα φύκη καὶ ἄλλα θαλάσσια φυτὰ μετ'  
ωαρίων βατράχων καὶ ἰχθύων· τούτου ἕνε-  
κα περιέχει θρεπτικὰ συστατικά, ἅτινα πα-  
ρεκίνησαν τοὺς Κινέζους νὰ ἀγαπῶσιν αὐ-  
τὰς κατὰ κόρον πληρόντες ἀδρότατα πο-  
σά. — Σήμερον ὑπολογίζεται ὅτι γίνεται  
κατ' ἔτος ἐξαγωγή ἐκ τῶν νήσων Ἰάδας,  
Σουμάτρας καὶ ἐν γένει ἐκ τῶν Σονδι-  
κῶν 120,000 χιλιογράμμων φωλεῶν σα-  
λαγγάνης, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσι τὸ  
ὑπέρογκον ποσὸν τῶν 30,000,000 φράγ-  
κων. Ἡ λίτρα ἐν αὐτῇ τῷ τόπῳ τῆς  
γενέσεως κοστίζει 190 φράγκα, ἐν δὲ  
Καντῶνι 370. Ὁ ἰδιοκτήτης σπηλαίου  
τινὸς τῆς Ἰάδας περιέχοντος τοιαύτας φω-  
λεὰς ἔχει πρόσοδον κατ' ἔτος 778,400  
φράγκων ὧν μόνον 77,000 εἶναι ἐξοδα.

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

## ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ.

Μ' ἐρωτᾶτε διατί ἔχω πανικὸν φόβον  
διὰ τὸ χαρτοπαίγνιον; Συντόμως θὰ σᾶς  
διηγηθῶ τὴν αἰτίαν. — Καὶ ἤρχισεν οὕτως  
προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἐν τινι συναναστροφῇ  
ἡ κόμης.\*\*\*

Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, ὅτε ἤμην ἡλικίας  
εἴκοσι καὶ δύο, μετέβην κατὰ πρώτην φο-  
ρὰν εἰς Παρισίους. Ὁ πατήρ μου μὲ εἶχε  
δώσει δύο χιλιάδας φράγκων καὶ τὴν ἄ-  
δειαν ν' ἀπουσιάσω δι' ἓνα καὶ μόνον μῆνα.  
ἤξεύρετε ὅτι ἡ οἰκογένειά μου κατοικεῖ  
πρὸ χρόνων πολλῶν ὡς ἐκ συνηθείας σήμε-  
ρον, χάριν οἰκονομίας δὲ ἄλλοτε, εἰς τὴν  
ἐξοχὴν πλησίον τοῦ. . . Ὁ πατήρ μου θε-  
λήσας νὰ πληρώσῃ τὰς τετρακοσίας χι-

λιάδας φράγκων χρέη ἅτινα ἀφῆκεν ὁ ἄ-  
δελφός του, ἠναγκάσθη νὰ ζῇ μεθ' ἡμῶν  
κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μὲ τὴν μεγαλει-  
τέραν οἰκονομίαν· ἀποστέλων με δὲ εἰς Πα-  
ρισίους ἔκαμε μίαν πρέλλαν, ὡς ὁ ἴδιος  
μοι ἔλεγεν, ἐγχειρίζων μοι τὰς δύο χιλιά-  
δας φράγκων καὶ προσκαλὼν με ν' ἀνα-  
χωρήσω. Μὲ ἡγάπα πολὺ· πολὺ, ὑπὲρ  
τὸ δέον.

Ἀναπτυχθεὶς εἰς ἡμέρας στενοχωρίας,  
εἶχον ἐπιθυμίας ἀπλουστάτας. Ἐδέχθην  
μετ' εὐχαριστήσεως νὰ μεταβῶ εἰς Παρι-  
σίους, καὶ ἀναχωρῶν ἔχαιρον εἰς τὴν ἰδέ-  
αν ὅτι θὰ ἐκπλήξω τὸν πατέρα μου κατὰ  
τὴν ἐπιστροφὴν μου. Ὑπελόγιζον ὅτι μὲ  
τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τῶν χρημάτων ἅτινα  
μοι εἶχε δώσει, θὰ ἡδυνάμην νὰ ἴδω τοὺς  
κόσμους τῆς πρωτεύουσας καὶ νὰ διασκε-  
δάσω ἐν ἀνέσει! . .

Ὁ πατήρ μου μὲ εἶχε δώσει συστατι-  
κὰς τινὰς ἐπιστολάς πρὸς φίλους του.  
Φθάσας εἰς Παρισίους δὲν ἐφρόντισα νὰ  
τὰς ἐγχειρίσω, ἀλλὰ κρατῶν ὁδηγὸν (Qui-  
de) εἰς τὴν χεῖρα, περιεπλανώμενη χαίνων  
ἀπὸ θαυμασμὸν ὅστις καταλαμβάνει πάν-  
τα φθάσαντα εἰς τὴν πόλιν αὐτήν.

Πρὸ πέντε ἡμερῶν λοιπὸν δὲν ἔκαμα  
ἄλλο τι εἰμὴ νὰ μεταβαίνω ἀπὸ μουσεῖα  
εἰς ἐκκλησίας, καὶ ἀπὸ δημοσίου χοροῦς  
εἰς θέατρα. Τὴν ἑκτὴν ἡμέραν ἐξερχόμενος  
ἐνὸς καφενείου ὅπου εἶχον προγευματίσει,  
ἀπῆντησα τὸν ὑποκόμητα \* \* \* φίλον μου  
κατὰ τὸν σχολικόν μου βίον. Επεθύμη-  
σε νὰ γείνη ὁ ὁδηγός μου καὶ μὲ ἔκα-  
με πολλὰς ἀξιοπεριέργους περιγραφὰς τῶν  
πραγμάτων ἅτινα ἡδυνήθην νὰ ἴδω χάριν  
αὐτοῦ· τέλος μὲ προσεκάλεσε νὰ διέλθω  
τὴν ἐσπέραν μαζὶ τοῦ.

Μετὰ τὸ μελόδραμα, εἰσῆλθομεν εἰς τι  
καφενεῖον ἵνα φάγωμεν κατὰ τι· ὡς ἐκ  
περισσοῦ δὲ σᾶς ἀναφέρω ὅτι τὸ ἥμισυ  
τῶν ἀνθρώπων ὅπερ εὕρισκετο ἐκεῖ ἀνῆκεν  
εἰς τὸν ἰδικόν μας κύκλον. Πάντες ἔτρω-  
γον μετὰ μεγάλης ὀρέξεως καὶ ἐν τέλει  
ἤρχισαν νὰ χαρτοπαικτῶσιν. Ἐσπικώθην  
ν' ἀναχωρήσω, ἀλλὰ μὲ παρακάλεσαν τό-  
σον νὰ μείνω, ὥστε ὁ φίλος μου μὲ εἶπεν  
ἀβροφρόνως ὅτι θὰ ἦτο γελοῖον τὸ νὰ

μην υποχωρήσω εἰς τὰς παρακλήσεις ὅλου τοῦ κόσμου. Ὡστε ἔμεινα.

Ἐπλησίασα τὴν τράπεζαν. Ἦρχισα νὰ κερδίζω, νὰ χάνω, νὰ ἐπανακερδίζω, καὶ κατὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς πρωΐας ἐξηλθον τοῦ καφενείου αὐτοῦ, ἀφοῦ εἶχον χάσει πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων ἐπὶ λόγῳ. Ἄφῃσα ἐκεῖ τὸν φίλον μου ὅστις ἔχανεν πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων. Εἶχον πυρετόν! Ἦμην ὡς τρελλός! Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοχειρίας ἐπαρουσιάζετο ἀκαταπαύστως εἰς τὸν συγκεχυμένον νοῦν μου.

Ἐπεριπάτουν πρὸ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ὅτε ἡ τύχη, ἡ εἰμαρμένη πρέπει νὰ εἶπω, μὲ ὤθησε πρὸς μίαν ὁδὸν πλησίον τοῦ μελοδράματος. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν διερχόμενος τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ τὸν φίλον μου εἶχον ἴδει παρ' αὐτοῦ τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου Κρέζους.

Παραδόξος ἰδέα διήλθεν τοῦ νοός μου, καὶ εἶπα ἅς ἐρωτήσω τὸν θυρωρὸν ἐὰν δύναμαι νὰ ἴδω τὸν Κύριον βαρῶνον. Ἐὰν ἦναι εἰς τὴν οἰκίαν του θὰ τοῦ ζητήσω τὰς πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἐγνώρισά ποτέ. Σημειώσατε παρακαλῶ ὅτι ἦτον ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια τῆς πρωΐας καὶ ἡμην σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ λάβω ἀπάντησιν ἀρνητικὴν ἀπὸ τὸν θυρωρὸν.

Συνέβη τὸ ἐναντίον. Ὁ βαρῶνος ἦτον εἰς τὸ Γραφεῖόν του· ἀνέβαινον ἀποφασιστικῶς, ἔδωκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ μὲ εἰσήγαγεν ἀμέσως.

Ἦμην ὡχρὸς, καθὼς ἀποθαμμένος. Ὁ βαρῶνος ὅστις μὲ ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν ἐκατάλαβε ὅτι καί τι σπουδαῖον μοι συνέβαινεν, παρατηρῶν δὲ, ὅτι δὲν εἴξευρα πόθεν ν' ἀρχίσω μὲ καθυσύχασε, λέγων μοι

— Πρέπει νὰ ἦσθε, κύριε, εἰς συγγενὴς τοῦ Κυρ. . .

— Εἶμαι ὁ υἱὸς του. Ἀπήντησα.

Σὰς συγχαίρομαι ἐπ' ἀνέλκεν ὁ βαρῶνος· ὁ πατήρ σας εἶναι ὁ ἀδάμας τῶν τιμίων ἀνθρώπων, αἱ θυσίαι αἱ ὑπέστη ἵνα καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶναι περιφανεῖς ἤδη, κύριε, εἶπατέ μοι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς σας . . .

Μετὰ ἀπεριγράπτου συγχύσεως ἠδυνήθην νὰ τοῦ ἐξηγήσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοι συνέβαινεν, καὶ ἐτελείωσα ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ποσότητα ἣν εἶχον χάσει, προσθέτων ὅτι δὲν εἴξευρα πότε θὰ ἠδυνάμην νὰ τὰ ἀποδώσω, διότι ὁ πατήρ μου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ οὐδ' ἐν λεπτόν.

Ὁ βαρῶνος, ἀφοῦ προσεκτικῶς μὲ ἤκουσε.

— Κύριε, μὲ εἶπεν, ἀρχίζω ἀπὸ τὸ ἐξῆς· θέλω σὰς δώσει τὴν ποσότητα αὐτὴν, θὰ μὲ τὴν ἀποδώσετε ὅταν δυνήθητε. Δὲν ἀπαιτῶ ἀπὸ ὑμᾶς, εἰμὴ ἐν πρᾶγμα· τὸν λόγον σας μόνον ὅτι δὲν θὰ πλησιάσετε τὸ χαρτοπαίγνιον ἐπὶ δέκα ἔτη.

— Σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι δὲν θὰ παίξω ποτέ.

— Ποτέ, εἶναι πολὺ· δέκα ἔτη ἀρκοῦν· μετὰ ταῦτα ἐὰν ἡ καρδιά σας τὸ ἀπαιτῇ, δύνασθε νὰ καταστραφῇτε κατὰ τὴν θέλησίν σας.

Προφέρων τὰς λέξεις αὐτάς, ἔγραψε μίαν ἐπιταγὴν πρὸς τὸν Ταμῖαν του.

— Λάβετε, Κύριε, ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖτε· ἀλλ' εἶπατέ μοι, ἐὰν δὲν σὰς ἔδιδον τὴν ποσότητα ταύτην, τί ἠθέλατε κάμει;

— Ἦθελα αὐτοκτονηθῇ.

— Βεβαίως, κύριε, μὲ κάμνετε ν' ἀρχίσω μὲ καλὰς πράξεις τὴν ἡμέραν αὐτὴν· — Μ' ἐσφιγξεν τὴν χεῖρα καὶ μὲ ὠδήγησεν εὐγενῶς πρὸς τὴν θύραν διότι τὸν παρεκάλουν νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ γράψω ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

Μετὰ παρέλευσιν 7 ἐτῶν ἠδυνήθην ν' ἀποδώσω τὰ χρήματα αὐτά. Βλέπων με νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὸ γραφεῖόν του μετὰ παρέλευσιν ἑπτὰ ἐτῶν μὲ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως· καὶ μὲ εἶπεν: Εἶσθε πιστὸς εἰς τὸν λόγον σας. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Πιστότατος, τῷ ἀπεκρίθην, καὶ ἔρχομαι νὰ ἐξοφλήσω τὸ πρὸς ὑμᾶς ὑλικὸν χρέος, μένων πάντοτε ἠθικῶς χρεώτης.

Ἰδοὺ διατὶ, φίλοι μου, ἐτελείωσε λέγων ὁ Κυρ. Χ \* \* \* ἀποστρέφομαι τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἦλθον ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἐπαρχίας μου μὲ τὸν πα-

τέρα μου, ὅστις ἔχει ἐβδομήκοντα ἐτῶν  
ἡλικίαν καὶ μὲ τὸν υἱὸν μου ὅστις ἔχει  
δέκα ἐτῶν, διὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὴν τε-  
λευταίαν του κατοικίαν τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον  
ὅστις μοί ἔσωσε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν  
μου.

B. B.

## Η ΧΗΡΑ.

(Δύο ὥραι ἐντὸς Ἀθηναϊκῆς αἰθούσης).

### ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, χήρα ἐτῶν 34.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ, ἐτῶν 23.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κυρίας Χα-  
ριάδου, ἐτῶν 17.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, ἐτῶν 40.

(Αἴλουσα πολυτελής. Ἡ Κυρία Χαριάδου  
κάθεται νωχελῶς ἐπὶ ἀνακλιντήρος· ἐνώπιον  
αὐτῆς ὑπάρχει μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἧς κεῖται  
ἐργόχειρον· πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος ἐστὶ μαρ-  
μαρίνη, ἀνωθεν καθρέπτῃς μέγας καὶ πρὸ τοῦ  
καθρέπτου χρυσοῦν ὥρολόγιον).

### ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ καὶ ΚΑ. ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Καὶ λοιπὸν ἐπιμένετε βλέπω εἰς τὸ ν'  
ἀπορρίψετε τὴν πρότασίν μου ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κύριέ μου, ἄφετέ  
με ν' ἀναπνεύσω· μόλις ἐν ἔτος παρήλθεν  
ἀφ' οὗτου ἔχασα τὸν προσφιλέ μου σύζυγον·  
πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ σκέπτωμαι δεύτερον  
γάμον ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Θὰ περιμένω.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Προσέχετε· δὲν εἶναι οὐδὲ ὅπως παραδοξὸν  
νὰ αἰσθανθῶ ἕως πόνου ἀκατάσχετον διὰ  
τὴν ἀγαμίαν.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

ὦ ! τὸ τοιοῦτον οὐδὲ ὅπως φοβοῦμαι.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Καὶ διατί, Κύριε ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Διότι τότε μόνον Κυρία τις δύναται νὰ  
ἔχη παρόμοιον πόθον, ὅταν ὁ νοῦς της στρέ-  
φεται περὶ τοὺς ἐραστάς· τὸν ὑπολογισμὸν  
μου ὅμως αὐτὸν δὲν δύναμαι νὰ ἐφαρμόσω  
καὶ εἰς ἡμᾶς, διότι σὰς θεωρῶ ἔχουσαν ἀρκε-  
τὴν εὐσυνειδησίαν χαρακτῆρος.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (συσπῶσα  
τὰς ὀφρεῖς).

Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν λογικὴν σειρὰν  
τοῦ συλλογισμοῦ σας, οὐχ ἥττον ἐπιμένω  
ἀρνουμένη.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Ἐγὼ δ' ἐλπίζω. Ὑπάρχουν Κυρίαι το-  
σοῦτον θελκτικαί, ὥστε μηδαμινὴ εἶναι ἡ  
θυσιά τῆς σταθερότητος καὶ τοῦ ἔρωτος τὸν  
ὅποιον ταῖς προσφέρουν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Εἴθε πολὺ φιλόφρων, Κύριε.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

ὦ ! καθόλου, Κυρία μου, εἶμαι εἰλικρι-  
νής, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

(Ἡ Κυρία Χαριάδου ρίπτει ἐπανειλημμένως  
τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου καὶ ἀνταμι-  
βίνει μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης  
ἐργόχειρον. Ὁ Κύριος Κάλλιστος λαμβάνει  
τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ.  
Εἰσέρχεται ἡ Αἰκατερίνη).

### ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Καλ' ἡμέρα σας, Κύριε Κάλλιστε. Ποῖαν  
τὸ ἀποτέλεσμα ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

Τὸ ἀποτέλεσμα, φιλτάτη Αἰκατερίνη,  
εἶναι ὅτι οὐδὲ βῆμα ἐπροχώρησα· ἡ μήτηρ